

Daniels bok – nummer hundre og fire

Å avdekke den profetiske regelen: En forståelse av den undersøkende og den utøvende dom i de siste dager

Jeff Pippenger
2024-02-29

Vi innfører den profetiske regelen som ble identifisert av Løven av Judas stamme i Hans verk med å åpne de siste seks versene i Daniel elleve, ved «endens tid», i 1989, da Sovjetunionen ble feid bort ved en hemmelig allianse mellom Ronald Reagan og paven i Roma. Vi har vist at de tredobbelte anvendelsene av Roma og Babylons fall identifiserer kvinnen og dyret som hun rir på og hersker over i Åpenbaringen sytten.

Fremstillingen av kvinnen og dyret i kapitlene sytten og atten identifiserer den fremadskridende dommen som Gud fører over det moderne Babylon, idet den begynner ved den snart kommende søndagsloven og varer inntil Mikael reiser seg og menneskenes prøvetid avsluttes. Denne tidsperioden markerer den første delen av Guds utøvende dom, som fullbyrdes med en blanding av Hans barmhjertighet. Deretter, med de sju siste plagene, er ingen barmhjertighet blandet med Hans dommer. De to trinnene er også blitt antydnet i undersøkelsesdommen, som begynte den 22. oktober 1844. Undersøkelsesdommen begynte med undersøkelsen og dommen over de døde, og den 11. september 2001 begynte undersøkelsesdommen over de levende.

Dommen over de levende er også inndelt i to perioder, idet den første begynner den 11. september 2001 med undersøkelsen og dommen over dem som er kandidater til å være blant de hundre og førtifire tusen; for dommen begynner med Guds hus. Den undersøkende dommen over de døde ble bare fullbyrdet over dem hvis navn på et eller annet tidspunkt i deres liv var blitt innført i livets bok. Navnene på de døde som var oppskrevet og registrert, ble deretter sammenholdt med syndenes bok. Dersom de hadde syndet som ikke var bekjent, ble deres navn strøket ut av livets bok. Den undersøkende dommen over de levende betegnes som begynnende med Guds hus, mens det ikke var behov for noen slik kvalifikasjon i den undersøkende dommen over de døde.

I den undersøkende dom over de levende var Guds Ord nøye med å fastslå at den dommen som under beseglingstiden for de hundre og førtifire tusen tok til ved Jerusalem, som er Guds menighet. Bibelen gir et annet direkte vitnesbyrd om dette faktum.

For tiden er kommet da dommen skal begynne ved Guds hus; og dersom den først begynner med oss, hva skal enden bli for dem som ikke er lydige mot Guds evangelium? 1 Peter 4:17.

Dommen over de levende begynner i Jerusalem, Guds hus, og det finnes en bestemt tid da denne dommen begynner. Dommen over de levende begynner i Jerusalem når skriverens blekkhus går gjennom Jerusalem og setter et merke på mennene og kvinnene som sukker og roper over de vederstyggelighetene som blir gjort i menigheten og også i landet.

Den klassen som ikke adlyder evangeliet, blir identifisert i Åpenbaringen kapittel syv i kontrast til de hundre og førtifire tusen, der Johannes identifiserer dem som den store skare. Den store skare representerer en klasse av levende sjeler som blir dømt i løpet av domsperioden over de levende, som ikke fullt ut har adlydt Guds lov, for de har tilbedt på pavens soldag. Ved den snart kommende søndagsloven i De forente stater vil de som er blitt beseglet av engelen med skriverens blekkhorn i Esekiel kapittel ni, som også er beseglingen i Åpenbaringen kapittel syv, bli løftet opp som et banner. Da vil de som for tiden ikke adlyder evangeliet, bli holdt ansvarlige for sabbaten på den sjuende dag.

«Men kristne i tidligere slektsledd holdt søndagen, i den tro at de derved holdt Bibelens sabbat; og også nå finnes det sanne kristne i hver kirke, den romersk-katolske kirke ikke unntatt, som oppriktig tror at søndagen er sabbaten ved guddommelig forordning. Gud godtar deres oppriktighet i hensikt og deres rettskaffenhet for Ham. Men når søndagshelligholdelse skal bli håndhevet ved lov, og verden skal bli opplyst om forpliktelsen til den sanne sabbat, da vil enhver som overtrer Guds bud for å adlyde et påbud som ikke har høyere myndighet enn Romas, derved ære pavedømmet over Gud. Han viser Roma og den makt som håndhever den institusjon Roma har forordnet, hyllest. Han tilber dyret og dets bilde. Når mennesker da forkaster den institusjon som Gud har erklært å være tegnet på Sin myndighet, og i stedet ærer det som Roma har valgt som kjennetegnet på hennes overhøyhet, vil de derved ta imot tegnet på troskap mot Roma — «dyrets merke». Og det er ikke før spørsmålet således klart blir stilt fram for folket, og de blir ført til å velge mellom Guds bud og menneskers bud, at de som fortsetter i overtredelse, vil motta «dyrets merke».» The Great Controversy, 449.

Banneret til dem som er beseglet, er han som kaller dem som ikke adlyder evangeliet, til lydighet.

Og på den dag skal det være en Isaïs rot, som skal stå som et banner for folkene; til ham skal hedningefolkene søke, og hans hvilested skal være herlighet. Og det skal skje på den dag at Herren igjen, for annen gang, skal rekke ut sin hånd for å vinne tilbake resten av sitt folk, dem som er tilbake, fra Assyria og fra Egypt og fra Patros og fra Kusj og fra Elam og fra Sinear og fra Hamat og fra havets øyer. Og han skal reise et banner for nasjonene og samle Israels fordrevne og føre Judas spredte sammen fra jordens fire hjørner. Jesaja 11:10–12.

De som nå ikke adlyder evangeliet, blir dømt mens de lever, men deres dom må følge den undersøkende dom over de levende hundre og førtifire tusen, for de kan bare bli advart ved å se menn og kvinner med Guds segl under krisen i forbindelse med den snart kommende søndagsloven.

«Den Hellige Ånds gjerning er å overbevise verden om synd, om rettferdighet og om dom. Verden kan bare advares ved å se dem som tror sannheten, helliggjort ved sannheten, handle etter høye og hellige prinsipper og i opphøyd, edel forstand vise skillelinjen mellom dem som holder Guds bud, og dem som tramper dem under sine føtter. Åndens helliggjørelse markerer forskjellen mellom dem som har Guds segl, og dem som holder en falsk hviledag. Når prøven kommer, vil det klart bli vist hva dyrets merke er. Det er å holde søndagen. De som, etter å ha hørt sannheten, fortsetter å anse denne dagen som hellig, bærer underskriften til syndens menneske, som tenkte å forandre tider og lover.» Bible Training School, 1. desember 1903.

Den utøvende dom, hvor den tredje Elias' verk fullbyrdes, begynner ved den snart kommende søndagsloven. Den består av to tidsperioder; i den første er Guds dommer blandet med barmhjertighet overfor dem som nå ikke adlyder evangeliet, og deretter følges den av de sju siste plagene, som blir utøst uten barmhjertighet.

«Prøvetiden vil ikke fortsette stort lenger. Nå trekker Gud sin tilbakeholdende hånd bort fra jorden. Lenge har han talt til menn og kvinner ved sin Hellige Ånds virksomhet; men de har ikke akttet på kallet. Nå taler han til sitt folk og til verden ved sine dommer. Tiden for disse dommer er en nådetid for dem som ennå ikke har hatt anledning til å lære hva sannheten er. Ømt vil Herren se til dem. Hans miskunnsrike hjerte blir rørt; hans hånd er fremdeles utstrakt for å frelse. Store skarer vil bli opptatt i trygghetens fold, de som i disse siste dager for første gang vil høre sannheten.» Review and Herald, 22. november 1906.

De som ikke adlyder evangeliet, er de «andre får» som Jesus lovet å kalle, og de skal høre hans røst når han kaller.

Og jeg har andre får, som ikke hører til denne fold; også dem må jeg føre hit, og de skal høre min røst, og det skal bli én hjord og én hyrde. Johannes 10:16.

Den «røst» de hører, er den andre «røsten» i Åpenbaringen kapittel atten, som roper høyt ved den snart kommende søndagsloven når dommen over den store skjøgen blir fordoblet, for hun har fylt sitt prøvetidsbeger med synd til randen.

«Profeten sier: «Og jeg så en annen engel stige ned fra himmelen; han hadde stor makt, og jorden ble opplyst av hans herlighet. Og han ropte med mektig røst og sa: Falt, falt er Babylon, den store, og er blitt et tilholdssted for onde ånder» (Åpenbaringen 18:1, 2). Dette er det samme budskap som ble gitt av den andre engelen. Babylon er falt, «fordi hun har gitt alle folkeslag å drikke av hennes horeis vredes vin» (Åpenbaringen 14:8). Hva er denne vinen?—Hennes falske læresetninger. Hun har gitt verden en falsk sabbat i stedet for sabbaten i det fjerde bud, og har gjentatt den løgn som Satan først fortalte Eva i Eden—sjelenes naturlige udødelighet. Mange beslektede villfarelser har hun spredt vidt omkring, idet hun «lærer menneskebud som læresetninger» (Matteus 15:9).»

«Da Jesus begynte sin offentlige tjeneste, rensset Han templet for dets vanhellige besmittelse. Blant de siste handlingene i Hans tjeneste var den andre renselsen av templet. Slik blir det også i det siste verk for verdens advarsel gitt to særskilte kall til menighetene. Den andre engels budskap er: «Falt, falt er Babylon, den store stad, fordi hun har gitt alle folkeslag å drikke av hennes horebuks vredes vin» (Åpenbaringen 14:8). Og i det høye rop i den tredje engels budskap høres en røst fra himmelen som sier: «Gå ut fra henne, mitt folk, for at I ikke skal bli delaktige i hennes synder, og for at I ikke skal få del i hennes plager. For hennes synder har nådd like til himmelen, og Gud har kommet hennes misgjerninger i hu» (Åpenbaringen 18:4, 5).» Selected Messages, bok 2, 118.

Ved den snart kommende søndagslov i Amerikas forente stater begynner den progressive utøvende dom over det moderne Babylon, og den siste perioden av dommen over de levende innledes idet de to dommene overlapper hverandre. Den tredje budbærer, som bereder veien for Paktens Budbærers

verk, representerer arbeidet i tiden for dommen over de levende, som begynte den 11. september 2001, og som ender når den siste av dem som nå ikke adlyder evangeliet, hører den andre røst i Åpenbaringen kapittel atten og kommer ut av Babylon. Dette arbeidet identifiserer renselsen og utrenskningen av templet til de hundre og førtifire tusen ved begynnelsen av den tjeneste som utføres av budbæreren som bereder veien, og deretter en utrenskning og renselse av den store skares tempel ved avslutningen av den tjeneste som utføres av budbæreren som bereder veien for Paktens Budbærer.

Ved den forestående søndagsloven gjentas manifestasjonen av Guds kraft som fant sted på pinsedagen.

«Ikke én av oss vil noen gang motta Guds segl så lenge våre karakterer har én plett eller én flekk på seg. Det er overlatt til oss å rette på manglene i våre karakterer, å rense sjelens tempel for enhver urenheter. Da vil den sene regn falle over oss, slik det tidlige regn falt over disiplene på pinsedagen....»

«Hva gjør dere, brødre, i det store forberedelsesverket? De som forener seg med verden, mottar verdens preg og forbereder seg til dyrets merke. De som mistror seg selv, som ydmyker seg for Gud og renser sine sjeler ved å lyde sannheten, de mottar det himmelske preg og forbereder seg til Guds segl i sine panner. Når forordningen går ut og stemplet blir innprentet, vil deres karakter forbli ren og plettfri i all evighet.» Testimonies, bind 5, 214, 216.

Det er her en tilsynelatende uoverensstemmelse i det profetiske Ord kan bli en snublestein, skjønt det ikke er nødvendig at den blir det. Ved pinsefesten på disiplenes tid ble det budskap som ble utrustet med kraft, ikke brakt til hedningene, som er dem som ikke lyder evangeliet ved den snart kommende søndagsloven. Det budskap som ble utrustet med kraft ved pinsefesten, ble brakt til det gamle Israel, som i enda tre og et halvt år fortsatt befant seg i sin siste prøvetid.

Sytti uker er fastsatt over ditt folk og over din hellige by, for å fullende overtredelsen og gjøre ende på syndene og gjøre soning for misgjerning og føre inn evig rettferdighet og stadfeste syn og profeti og salve det Aller Helligste. Daniel 9:24.

Budskapet som ble utrustet med kraft på pinsedagen, ble ikke båret fram til dem som ikke adlød evangeliet, før Stefanus ble steinet i år 34. Søster White påpeker ofte dette faktum.

«Så sa engelen: 'Han skal stadfeste pakten med de mange i én uke [sju år].' I sju år etter at Frelseren begynte sin gjerning, skulle evangeliet forkynnes særlig for jødene; i tre og et halvt år av Kristus selv, og deretter av apostlene. 'Midt i uken skal han gjøre slutt på slaktoffer og grødeoffer.' Daniel 9:27. Våren år 31 e.Kr. ble Kristus, det sanne offer, frembåret på Golgata. Da ble forhenget i templet revet i to, som viste at offersystemets hellighet og betydning var opphørt. Tiden var kommet da det jordiske slaktoffer og grødeoffer skulle opphøre.»

«Den ene uken — sju år — endte i år 34 e.Kr. Da beseglet jødene endelig sin forkastelse av evangeliet ved steiningen av Stefanus; disiplene, som ble spredt omkring ved forfølgelsen, 'dro omkring og forkynnte ordet overalt' (Apg 8,4); og kort tid etter ble Saul, forfølgeren, omvendt og ble Paulus, hedningenes apostel.» Slektenes håp, 233.

Budskapet som ble utrustet med kraft på pinsefestens dag, femti dager etter Kristi oppstandelse, står i samsvar med søndagsloven, hvor evangeliet kaller Kristi andre hjord ut av Babylon; likevel var det først tre og et halvt år etter korset at jødene «forseglet sin forkastelse av evangeliet», og budskapet gikk da til hedningene, som er dem som den gang ikke adlød evangeliet. Den tilsynelatende selvmotsigelsen forstørres ved identifikasjonen av at jødene i år 34 e.Kr. forseglet sin forkastelse av evangeliet, for Søster White sier noe annet.

«Siden hele den rituelle ordning var et forbilde på Kristus, hadde den ingen verdi adskilt fra Ham. Da jødene beseglet sin forkastelse av Kristus ved å overgi Ham til døden, forkastet de alt det som gav templet og dets tjenester betydning. Dets hellighet var veket bort. Det var dømt til ødeleggelse. Fra den dag var offergavene og tjenesten knyttet til dem meningsløse. Likesom Kains offer ga de ikke uttrykk for tro på Frelseren. Ved å bringe Kristus i døden ødela jødene i virkeligheten sitt tempel. Da Kristus ble korsfestet, ble det indre forhenget i templet revet i to fra øverst til nederst, som tegn på at det store, endelige offer var blitt brakt, og at ordningen med offergaver for alltid hadde fått sin avslutning.» Slektenes håp, 165.

Beseglet jødene sin forkastelse av evangeliet ved steiningen av Stefanus eller ved Kristi kors? Denne tilsynelatende motsigelsen er forbundet med den tilsynelatende motsigelsen i å knytte manifestasjonen av Guds kraft ved pinsen til den snart kommende søndagsloven.

Vi har til hensikt å rydde opp i den tilsynelatende motsigelsen i den neste artikkelen, men jeg ønsker å minne oss om at hensikten med denne særlige betraktningen bygger på det forhold som profetene identifiserer, nemlig at Guds laodikeiske folk i de siste dager ikke forstår dommen. Vi har brukt tid på å gjennomgå de ulike periodene og hensiktene med dommen for å være tydelige på hvordan både den undersøkende og den fullbyrdende dom møtes ved den snart kommende søndagsloven. For å kunne se den åpenbaring som er knyttet til de tilsynelatende motsigelsene vi nettopp har reist, var det nødvendig å gjennomgå disse elementene.

Vi vil fortsette denne studien i den neste artikkelen.

«Romersk-katolikkene erkjenner at forandringen av sabbaten ble foretatt av deres kirke, og de anfører nettopp denne forandringen som bevis på kirkens høyeste myndighet. De erklærer at ved å holde ukens første dag som sabbat anerkjenner protestantene hennes makt til å gi lover i guddommelige ting. Den romerske kirke har ikke oppgitt sitt krav på ufeilbarlighet; og når verden og de protestantiske kirkene godtar en uekte sabbat som hun har skapt, samtidig som de forkaster Jehovas sabbat, anerkjenner de i virkeligheten dette kravet. De kan påberope seg autoriteten for denne forandringen, men feilslutningen i deres resonnement er lett å gjennomskue. Papisten er skarpsindig nok til å se at protestantene bedrar seg selv ved villig å lukke øynene for sakens fakta. Etter hvert som søndagsinstitusjonen vinner frem, gleder han seg i visshet om at den til slutt vil bringe hele den protestantiske verden under Romas banner.»

Forandringen av sabbaten er tegnet eller merket på den romerske kirkes myndighet. De som, idet de forstår det fjerde buds krav, velger å holde den falske sabbaten i stedet for den sanne, hyller derved den makt ved hvilken alene den er påbudt. Dyrets merke er den pavelige sabbat, som verden har godtatt i stedet for den dag Gud har innsatt.

«Men tiden for å motta dyrets merke, slik den er angitt i profetien, er ennå ikke kommet. Prøvens tid er ennå ikke kommet. Det finnes sanne kristne i enhver kirke, den romersk-katolske kirke ikke unntatt. Ingen blir fordømt før de har fått lyset og har sett forpliktelsen i det fjerde bud. Men når det skal utgå et dekret som håndhever den falske sabbat, og når den tredje engels høye rop skal advare menneskene mot tilbedelsen av dyret og dets bilde, da vil skillelinjen bli tydelig trukket mellom det falske og det sanne. Da vil de som fortsatt fortsetter i overtredelse, motta dyrets merke i sin panne eller i sin hånd.»

«Med raske skritt nærmer vi oss denne perioden. Når protestantiske kirker forener seg med den verdslige makt for å opprettholde en falsk religion, som deres forfedre utholdt den bitreste forfølgelse for å stå imot, da vil den pavelige sabbat bli håndhevet ved kirkens og statens forente myndighet. Det vil finne sted et nasjonalt frafall, som først vil ende i nasjonal ruin.»
Bible Training School, 2. februar 1913.